

HALFWEG HUIS.

Nu is de zomer in het land,
Met nieuwe, frissche kleuren;
Nu strooit hij uit zijn milde hand,
Een bloemenschat vol geuren!
De zon spreidt alom gouden glans,
De vlinders houden bruiloftsdans
Bij 't lied der vogelkoren,
Die feestmuziek doen hooren.

En midden in die zomerpracht
Der heerlijk bloeiende aarde
Staat Maaïke, met haar groene vracht,
Als in een toovergaarde.
Beladen keert zij weer van 't veld,
Waar zij reeds vroeg is heen gesneld
Om kruiden saam te lezen,
Die ziekte en kwaal genezen.

Vlug stapt zij voorwaarts, ook al brandt
De gloed der zonnestrallen:
Men zal haar voor zoo'n volle mand
Een aardig loon betalen!
Maar... halfweg huis, bij 't oude hek,
Krijgt Maaïke een onweestaambren trek
Om hier naar hartelusten
Een poosje uit te rusten.

Zie, hoe ze u vreedzaam tegenlacht,
Als wil ze úw glimlach wekken!
Blijmoedig gaart zij nieuwe kracht
Om verder voort te trekken. —
Zóó zij haar gansche levenslot:
Steeds rijk aan rust en vrede in God!
En vinde ze in 't gelooven
Een eeuwig huis hierboven!
Juni '94. H. J. HANA.

THUISKOMST.

EEN LEVENSBEELD.

Het was avond: het dagwerk was afge-
loopen, en de kinderen, die met hun school-
taak gereed waren, speelden in kleine groepjes
op straat. Uit 'de machinefabriek in de voor-
stad weerklonk een langgerekt gefluit. De
werklieden verlieten met hunne blikken
koffiekannen of steenen kruikjes in de hand
het fabriekspein. De gezichten en de klee-
deren dezer mannen waren heel en al zwart
van roet en vet; vermoeid en met loome
schreden, maar toch tevreden, keerden zij
na het trouw volbrachte dagwerk huiswaarts.
Tegelijkertijd stapte op dienzelfden weg
een eenzaam wandelaar in de richting der
stad voort. Drie jaar lang was hij verre van
zijn geboortestad geweest, en had hij al de
zijnen daar achtergelaten, — en toch viel
er thans geen trek van blijdschap op zijn
bleek gelaat te bespeuren; zijn tred werd

integendeel steeds langzamer, en hij wendde
zijn gelaat van de hem voorbijlopende fa-
brieksarbeiders af, als vreesde hij door hen
herkend te worden. Maar een der werklieden
stootte zijn buurman aan, en fluisterde hem
tamelijk verstaanbaar toe: »Is dat Willem
Volgers niet, die uit de gevangenis terug-
komt?»

Volgers hoorde die vraag heel goed, zag
de wantrouwende blikken, en vol smart en
schaamte kleemde hij zijne tanden op elkaar.
Haastiger zette hij zijn weg voort, en weldra
sloeg hij den hoek eener zijstraat om.

»Waarom ben ik teruggekomen?» Er ont-
snapte een pijnlijk kreunende zucht aan 's
mans borst. Wat wilde hij eigenlijk doen in
zijn vaderland en zijn geboorteplaats, waar
hij niemand vrijmoedig in de oogen durfde
zien? Van de Afrikaansche diamantvelden